

Mor Jaume Camprodon, el bisbe de Girona que volia tornar a l'Església de Natzaret

Dm, 27/12/2016 per Catalunya Religió



(Jordi Llisterra -CR) "Sense ser endevinaire, hom preveu que l'Església anirà quedant cada dia més desmantellada i pobra de mitjans humans. Els qui hem de viure i anar al davant en aquest procés hem de passar una prova no gens fàcil. Tanmateix, és necessari. L'Església ha de tornar a Natzaret". Són paraules que [escrivia](#) al Full parroquial de Girona el 1973 el bisbe **Jaume Camprodon**, a l'inici del seu pontificat. Aquest 26 de desembre al vespre ha mort pocs dies després de complir els 90 anys.

El funeral serà aquest dijous 29 de desembre a les 11 del matí a la catedral de Girona.

Va ser bisbe de Girona durant 28 anys, del 1973 al 2001, i aquest esperit de senzillesa i [renovació eclesial](#) que representa l'Església de Natzaret va marcar el seu pontificat. Que, a més, sintonitzava amb el seu [caràcter](#) afable i proper.

Va arribar a Girona per substituir **Narcís Jubany** quan aquest va ser nomenat arquebisbe de Barcelona. A Girona Camprodon va seguir les passes del seu antecessor i va formar part de la generació episcopal que es va creure i va aplicar el Vaticà II a Catalunya, amb el cardenal Jubany a Barcelona i l'arquebisbe **Josep Pont i Gol** a Tarragona. Precisament, ha mort el mateix dia que va morir Jubany, just fa 20 anys, el 26 de desembre.

Amb la mort de Jaume Camprodon desapareix també la generació episcopal que va liderar l'Església catalana durant la recuperació de les institucions catalanes. Camprodon deia que eren "uns anys en què calia trepitjar amb precaució". També era el [darrer testimoni](#) viu dels bisbes que van participar en la redacció d'*Arrels Cristianes de Catalunya* publicat el 1985.

El cos a la ciència

En un [comunicat](#) del bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, anuncia que el cos del bisbe Camprodon serà lliurat a la ciència seguint les seves últimes voluntats: “Era conscient que des del primer infart que va tenir, fa anys, la medicina havia fet molt per ell i, com a agraïment, volia fer la donació del seu cos per poder ajudar a la investigació de totes les malalties. Immediatament després de la seva mort, en compliment d'aquestes darreres voluntats, s'han realitzat les gestions oportunes per fer-les efectives”.

El bisbe Pardo l'ha [definit](#) com "un creient convençut i pastor senzill amb olor de poble, que sempre ha maldat per servir l'Església".

El [president](#) de la Generalitat **Carles Puigdemont** i el [vicepresident Oriol Junqueras](#) han expressat el seu condol per la mort d'un “bisbe estimat, molt proper, senzill i obert. Fidel al país i la seva gent, i al seu desig de llibertat” i per “l'arrelament, senzillesa, coherència i catalanitat en temps difícils”.

Capellà i bisbe del Vaticà II

Nascut a Torelló el 18 de desembre de 1926, Jaume Camprodon va entrar al seminari de Vic amb 14 anys. El seu primer destí com a sacerdot va ser Sant Joan de les Abadesses i Taradell. Però aviat es va dedicar a la pastoral obrera com a consiliari de la JOC i des del 1955 va ser professor del Seminari Menor de la diòcesi.

Alguna cosa va veure en ell el bisbe de Vic, **Ramon Masnou**, que en l'època del Concili Vaticà II el va enviar a estudiar a l'Institut Catòlic de París. A mitjans dels anys 60 això significava sintonitzar amb els corrents teològics més oberts i avançats, que contrastaven amb la foscor del franquisme i de l'Església que encara es veia vencedora de la Guerra Civil. També a París va acostar-se a la realitat dels immigrants.

Tot això va configurar el seu tarannà com a capellà i després com a bisbe en plena sintonia amb el Concili. De tornada a Vic, aquesta nova manera de fer Església ja va aplicar-la a Calaf i a Manresa. Va confiar en els laics per tirar endavant el projecte pastoral i social de les parròquies, com després faria com a bisbe. El 1971 va ser nomenat Vicari de Pastoral de Vic, elecció del bisbe després d'una consulta entre tot el clergat de la diòcesi.

El 1973, després que Narcís Jubany fos traslladat a Barcelona, Camprodon va ser nomenat bisbe de Girona amb 47 anys. Quan el nunci li va anunciar el seu nomenament, va respondre que no ho veia clar perquè no compartia el sistema d'elecció de bisbes sense la participació dels fidels i perquè no coneixia la diòcesi. Tot i això, va acceptar perquè el nunci li va dir que seria un bisbe catalanista ben rebut pels gironins.

Com a bisbe de Girona va constituir el primer Consell Pastoral de la diòcesi, donant la paraula als laics en la vida diocesana. També va impulsar la pastoral de joves, instituint la Pasqua Jove o creant el Centre Cristià dels Universitaris. L'Institut de Teologia, la Casa d'Espiritualitat de Banyoles, el Museu d'Art de Girona amb fons del Museu Diocesà, la creació dels Fons Comú Diocesà, la comissió diocesana de Justícia i Pau, o la nova seu del bisbat després d'abandonar la residència del Palau Episcopal, són altres fites de la seva etapa episcopal.

Aquest etapa la va dirigir amb una forma de govern basada en les consultes a laics,

capellans i religiosos.

Bisbe interdiocesà

Camprodon va creure en les institucions conjuntes i la col·laboració entre els bisbats catalans. El 1998 va ser un dels fundadors del [Seminari Major Interdiocesà](#), per agrupar els seminaristes de Girona, Tarragona, Urgell, Vic, Solsona i Lleida. Una decisió que va ser dolorosa per haver de renunciar a un seminari propi però que des de llavors ha facilitat la formació conjunta dels seminaristes catalans i la relació entre els capellans dels diversos bisbats.

El 1995 va ser un dels bisbes que va participar en el Concili Provincial Tarraconense. Després, Girona va ser una de les diòcesis on més es va treballar per la seva aplicació pràctica en la pastoral quotidiana.

També va creure i practicar l'ecumenisme i el diàleg interreligiós. Ja jubilat, va assistir a totes les sessions del Parlament de les Religions de 2004 a Barcelona.

Església avançada

Sobretot va marcar la diòcesis amb el seu caràcter de bisbe bo i amb les cartes setmanals publicades al Full parroquial. Allà és on deia el 1973 que "l'Església ha de tornar a Natzaret. És una etapa de la vida de Jesús que li cal reviure". Una església que "no s'amaga pas" i que "comparteix la vida del poble, animat d'una vida nova i d'uns horitzons més amplis. Situada a Natzaret, l'Església es rejoyenirà, aprendrà a ser del poble, ànima d'una vida nova i d'horitzons més amplis".

Ara es podria dir que era un bisbe del temps que marca el papa **Francesc**. Però en realitat era un bisbe del temps de renovació eclesial que va significar el Vaticà II i que ell va mantenir viu fins la seva jubilació episcopal el 2001. El va substituir el bisbe **Carles Soler i Perdigo**.

Des de llavors vivia en un residència, primer a Girona i després a Banyoles. Fins fa poc, acompanyat del seu fidel [secretari Jaume Padrós](#). El 2003 va rebutjar la Creu de Sant Jordi perquè, va explicar, "vaig prendre com a referent el cardenal **Vidal i Barraquer**, que deia que el millor premi per a un prevere és la creu pectoral, que tantes coses diu d'un bisbe".

El cardenal Jubany, [Pont i Gol](#), **Joan Martí i Alanis**, **Ramon Masnou**, **Ramon Malla**, **Miquel Moncadas**, i també **Ricard Maria Carles**, són els bisbes que durant el Pontificat de Pau VI van substituir a Catalunya els bisbes hereus del franquisme i que sintonitzaven amb els nous aires del Vaticà II. Ells van configurar el programa social, de servei i d'arrelament al país que va dibuixar l'Església catalana d'avui i que després es va concretar en el programa pastoral del Concili Provincial Tarraconense.

El [@BisbePardo](#) valora la figura del bisbe emèrit Jaume Camprodon [#bisbeJaumeCamprodon pic.twitter.com/wjauJnUMLZ](#)

— Bisbat de Girona (@bisbatgirona) [27 de desembre de 2016](#)

Va ser un bisbe estimat, molt proper, senzill i obert. Fidel al país i la seva gent, i al seu desig de llibertat. Descansi en pau.

<https://t.co/v8vE5flinx>

— Carles Puigdemont (@KRLS) [27 de desembre de 2016](#)

Ens ha deixat el Bisbe Camprodon. Arrelament, senzillesa, coherència i catalanitat en temps difícils. DEP.

— Oriol Junqueras (@junqueras) [27 de desembre de 2016](#)